

[Poulsgaard]

gøre sin indflydelse gældende, når retsbevidstheden trædes under fode, og retsbevidstheden er efter min bedste overbevisning trådt under fode; det fremgår af de stakke af dokumenter, som det er næsten umuligt at pløje sig igennem. Derfor spurgte jeg også præsten, hvorfor han ikke hjælper fru Ilse Makhholm imod det overgreb, der er begået fra myndighedernes side, og fru Ilse Makhholm har også ret til at forvente al mulig støtte fra landets justitsminister i denne sag. Men den næse, som jeg fornemmer at politiet fik, må vi jo så være tilfredse med i første omgang.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jamen, hr. Poulsgaard, vi kan da begge beklage, at en sag gennem lang tid skal køre på den måde, og at det rammer den pågældende. Men det er bare forkert adresse, hvis man i den forbindelse retter henvendelse til myndighederne. Det er en privat sag, der er anlagt om en vejret, og domstolene har fastslået, hvad der er rigtigt, og hverken hr. Poulsgaard eller jeg kan jo finde noget andet og bedre system end det, vi har, og hvorefter private mennesker kan få afgjort deres tvistigheder ved en domstol. Det er det, der er sket i denne sag. Det andet er en følge af den dom, der er afsagt, og en korrekt udførelse af den med hensyn til, at der skal ske en afsoning, hvis den dømte ikke vil betale bøden. For alle må jo spørge: hvor havde vi været henne, hvis vi ikke havde sanktioner at knytte til, at folk ikke betaler deres bøder, i form af frihedsstraf, og det er det eneste, der er sket. Vi har jo ingen mulighed for at gribe ind i spørgsmålet om vejretten. Vi kan nu engang ikke som kong Salomon hugge vejretten over i to dele og sige, at så er det hele klaret – og det er jo heller ikke det, hr. Poulsgaard vil foreslå, forstår jeg – men må følge den dom, der er afsagt.

Leif Hermann (SF):

Jeg har nu ikke så store vanskeligheder som hr. Poulsgaard ved at takke justitsministeren for svaret, og jeg går også ud fra, at det bliver nogenlunde sådan, justitsministeren vil svare på de spørgsmål, jeg har stillet skriftligt.

Men derudover vil jeg gerne spørge om følgende – og ministeren behøver næsten bare at nikke –: kan jeg forstå svaret som en

bekræftelse på, at den, som ministeren kalder det, »noget overdrevne fremgangsmåde« ikke gentager sig?

Poulsgaard (FP):

Hele sagen bunder i, at myndighederne nedlægger en vej til et hus, fordi den ikke har været brugt i mange år, idet manden har skudt genvej ad en markvej. Så opdager myndighederne pludselig, at der findes et hus, der ingen vej er til. Så siger de: nu har vi nedlagt vejen, så må vi skynde os at lave en anden vej til huset, og så tinglyser de en vej over private jorder. Det er dér, jeg mener hele miseren er opstået. Jeg kan oplyse, at Ilse Makhholm, som er min skolekammerat, er det mest fredssommelige menneske i verden, men hun er også jyde, hun bliver stædig – hun vil ikke lade sig træde på, og det tror jeg heller ikke ministeren vil.

Jeg går ud fra, at regeringen vil værne om den private ejendomsret. Derfor synes jeg, det er fuldstændig urimeligt, at ministeren spørger: hvor kommer vi hen, hvis retten ikke skal gå sin gang? Jamen det er jo retten, der har uret. Når retten har uret, skal man vel ikke gøre uretten til ret, og det er det, også justitsministeren forsøger i denne sag, frem for at myndighederne ærligt og redeligt erkendte, at de har taget fejl. Hvorfor skulle det være så svært for myndighederne somme tider at sige: vi kan også tage fejl. De må kunne sige: vi begik en fejl, vi betaler den erstatning, og så er den potte ude af verden. I stedet for det er det altså fru Ilse Makhholm, der skal ind at sone. Det er måske ikke så slemt at komme i fængsel – jeg ved ikke, om justitsministeren har prøvet det, jeg har i hvert fald ikke prøvet danske fængsler – men jeg synes stadig væk, at det at sætte folk i fængsel er noget, vi viger tilbage for i andre tilfælde. Her sætter vi en dame i fængsel, fordi myndighederne helt klart har trådt i spinaten, og så bakker justitsministeren dem op. Det er mig ufatteligt.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Jeg kan bekræfte, at regeringen står for den private ejendomsret. Netop derfor er vi interesserede i, at sager, der har karakter af en strid om noget, der vedrører den private ejendomsret, kan afgøres ved danske domstole. Det er det, jeg har sagt i denne sag. Vi